

Gunars Bekmans

JAUTRĀS ATRAITNES

TVLUGA

Tramvaju pietātne iepretim Rīgas stacijai ir diezgan dzīva vieta. Cilvēki iet, steidzas. Kamera seko gājējiem; tad izmeklē vienu jaunu pāri un seko tam. Jauneklis džīnās, meiča ģērbusies pēc amerikāņu fasona. Viņi sarunājas angļiski. Plecos tiem mugursomas un skuķim rokā vēl kāds nesamais, acīmredzot viņi dodas uz staciju, lai brauktu projām. Jauneklim uz krekla piedurknes augšā pie pleca uzšūta maza zīmīte: 'Peace Corps.' Viņi tiek pāri ielai, pāiet garām stacijas laukuma tirgoņiem un ieiet dzelzceļa stacijā.

Stacijā parastais pūlis. Pārītis stāv kādu brīdi, orientējas tad, ieraudzījuši vilcienu atiešanas dēli, pievērs visus uzmanību tam. Ciešā tuvskatā redzam, ko viņi tur lasa: MASKAVA (atiešanas laiks, perons utt.), VĪNE, BERLĪNE, PARĪZE, tad pārlec uz izkārtņi ar daudz mazākiem burtiem: Kārsava un Zilupe. Jaunie cilvēki pārmaina savā starpā dažus vārdus, paskatās rokas pulkstenī un iet stāvēt rindā pēc biļetēm.

Ticis pie lodziņa, jauneklis piebāž galvu pie cauruma stiklā: „Vienu biļeti uz Kārsavu, lūdzu, un vienu uz Zilupi.” Kamēr biļetnieks iekasē naudu, jauneklis: „Uz Kārsavu braucot ir jāpārkāpj Rēzeknē, pareizi?” Atbilde: „Jā.” „Bet uz Zilupi nav, vilciens iet cauri?” Atbilde: „Jā.” „Paldies.”

Kamera noķer viņus iznākam uz perona. Viens vilciens tur jau stāv un gaida. Jauneklis griežas pie lokomotīves vadītāja, kas sēž savā kabīnē kā tronī: „Vai šis vilciens iet uz Rēzekni un tad tālāk uz Zilupi?” No augstā troņa atbilde nenāk. Jauneklis prasa vēlreiz, stiprāk: „Lūdzu, vai nevariet man pateikt, vai šis vilciens iet uz Rēzekni?” Lokomotīves vadītājs viņu ignorē, jeb ticamāk - nesaprot valodu. Pieskrien puikas, apstājas pārītim apkārt un prasa sīknaudu.

Scēna mainās. Abi jaunieši sēž vilcienā pie loga. Vilciens iet, kratās. Tie runā par savām nesenajām koledžas gaitām, smejas, joko. Blakussēdētāji sēd kokaini, pārmij pāris vārdus krieviski, noskatās uz jauniešiem ar stīvu aci. Nāk konduktors. Jauneklis prasa tam, cikos aties vilciens no Rēzeknes uz Kārsavu, tad izskaidro teikto kompanjonei angļiski.

Skats uz stacijas ēku un uzrakstu 'Rēzekne.' Liela daļa pasažieru šeit gatavojas izkāpt. Meitene arī. Viņi ar jaunekli apkampjas, novēl viens otram laimīgu ceļu, tad meiča sagrābj savas mantīgas un iet uz durvju pusi. Viņa izkāpj, pāiet gabaliņu, tad noliek mantas zemē un izvelk kādus papīrus un skatās tajos. Jauneklis piecēlies kājās un, izliecies ārā pa logu, skaļi sauc: *Kārsava! You go to Kārsava! They'll pick you up at the station.. K-ā-r-s-a-v-a!.. Yeah! I'll call you as soon as I find out where I'm going to stay!* Meitene pamāj pretī. Vilciens sāk kustēties. Saucieni *Good-bye!* un *Good luck!* un scēna izgaist.

Daži filmas izgriezumi no dzelzceļa sliedēm vilcienam traucoties uz priekšu, Lokomotīve pūš, riteņi kladz, gulšņi skrien pretim un pazūd viens pēc otra. Palicis

viens, jauneklis sēd un domīgi raugās ārā pa logu un, uzlicis austiņas, klausās rokmūziku.

Zilupes stacija. Vientuļa un atstāta aina kā prērijas malā Amerikas rietumos. Taisns viensliežu ceļš sniedzas tālu tālu. Pāri sliedēm, vieglas vēsmiņas dzīts, pārripo ko Amerikā sauc par 'tumbleweed.' Viss ir mazliet sirreāls, bet drīz mēs tālumā saskatām vilcienu un pamazām atgriežamies īstenībā.

Pie stacijas pienāk vilciens. Izkāpj vairāki šaubīgi tipi, dažas tantiņas un jauneklis. Viņš raugās visapkārt kā ostīdams gaisu, tad uzceļ mugursomu plecos un iziet cauri Zilupes stacijai. Nonākot otrā pusē, viņš paliek stāvam. Uz kuru pusi iet? Kur atrast hoteli? Kur palikt pa nakti?

Viņš prasa baram jauniešu, kas grozās apkārt pie viena autiņa. Tie latviski nesaprot jeb varbūt nevēlas saprast. Viņš iet tālāk. Pilsētiņas centrs nevar būt pārāk tālu.

Ieejot pilsētā, viņš nonāk pie mājas, kur logā stāv rakstīts kaut kas krieviski un ar pavisam sīkiem burtiņiem tam apakšā ar roku rakstīts: *mēbelēt iztab.*

Jauneklis apstājas. Viņš skatās, ka saule jau taisās iet nost, padomā, tad iet pie durvīm un pieklauvē.

Iekšā iebjaustas bērns. Māte to krieviski nomierina, tad vajā sprāgst durvis, un tur stāv sieviete gados trīsdesmit. Garos lindrakos, labi pavalkātā bet lieliski piegulošā T-krekļā, pavirši koptiem matiem. Viņai mutē ir pusizdegusi cigarete.

Sieviete nevaļīgi (krieviski): „Ja? Ko Jūs gribiet?”

Jauneklis: „Jums ir rentējama istaba?”

Sieviete (krieviski): „Es tādu valodu nesaprotu. Jums ir jārunā krieviski. Kas Jums vajaga?”

Jauneklis mēģina vēlreiz: „Istaba? Jūs rentējat istabu? (rāda uz zīmi logā) *You have a room to rent? Istaba?*”

Sieviete atgīdās: „Ō, iztoba? Iztoba! Da, da, da, da! (Nomet cigareti zemē, tad žigli krieviski) „Jā, jā, kā tad, kā tad. Gandrīz piemirsu. Istaba. Jā, maņ ir istaba. Laba istaba, smuka istaba. Bija vīram darba istaba. Darba istaba? Fui. Šis nav tur kāju spēris kopš.. nu, gandrīz kopš ievācāmieš iekšā. Atnāca jaunie laiki, zaudēja savu augsto amatu. Sāka dzert un tā arī nomira. Dzēra kā lops. Nositās. (Pieskrien divi bērņeji un ieķežas mātei lindrakā.) Naudu visu nodzēra. Tagad jāiztieks vienai.. tādēļ vien ir jāizdod istaba, citādi jau ne.” Glauca bērņiem galviņas.

Jauneklis, īsti nesaprasdams: „Ēh.. tad Jums istaba.. būtu? Un cik Jūs par to prasiet?”

Sieviete (krieviski): „Jums krieviski tā lieta neiet nemaz? Kas tad Jūs esiet, *amerikanski, deutsch?*”

Jauneklis: „Latiš.”

Sieviete brīnās (krieviski): „Latvietis? Un Jūs krieviski neprotiet? Kā tad tas gadījās? Ā, nu tad pagaidiet. Es aizskriešu pēc Kovaļevskas. Tā Jūs sapratīs. Jūs paliekat šeit (rāda lai paliek). Es aizskriešu, būšu tūlīt atpakaļ! Tūlītīgiās!” Viņa mudīgi iestumj bērņus atpakaļ istabā, piecērt durvis un aizdiedz prom.

Skats, kā sieviete, paņēmusi Kovaļevsku pie rokas, velk šo pa ielas vidu stāstīdama:

Sieviete (krieviski): „Šis saka, ka esot latvietis, bet es tam īsti neticu. Tad jau viņš prastu krieviski. Varbūt ka saprot, bet tikai izliekas. Daži tādi esot. Nē. Drīzāk izskatās pēc norvēģa. Gaļa auguma un gaišmatains. Smuks, pagāns, ar. Vot noķert tādu auslenderi nebūtu slikti. Rūpes tev kā ar roku atņemtas.”

Kovaļevska knapi var tikt līdz, aizsūsusies (krieviski): „Rau.. varbūt, ka šis ir.. ārzemes latvietis. T-tie jau krieviski.. n-nemāk.”

Sieviete (krieviski): „Ā, paga varbūt ar. Šim bija kaut kāda zīme uz piedurknes. Nez, vai tas bija latviski vai?”

Kovaļevska (krieviski): K-kāda zīme?”

Sieviete (krieviski): „Paga, pēc jūsu burtiem iznāk tā: *Pe - ace tsorps.*”

Kovaļevska (krieviski): „*Pe - ace tsorps?*”

Sieviete (krieviski): „Jā. *Pe-ace tsorps.* Ko tas nozīmē?”

Kovaļevska (krieviski): „Ace būt acs. Pie - acs. Bet tsorps? Tsorps nenozīmē neko. Vai nebūsi pārskatījusies? Vai tik tas nebūs pa angļiski. Būs vēl amerikānis!”

Sieviete (krieviski): „Nu tad jau vēl labāk! Nogrābt amerikāni! Va traks, kas tas būtu par ķērienu! Nu nāc, iesim nu, ka šis neizmūk vēl projām!” un šī rautin rauj kaimiņieni uz priekšu.

Atpakaļ pie mājas. Jauneklis sēž uz durvju kāpnēm. Paveņas durvis. Bērņi palūr ārā, tad taisa durvis ciet. Pēc laiciņa tās paveņas atkal.

Jauneklis: *Hei, kids!.. What's up? (atskatās atpakaļ, bērņi klusē). „Do you speak English?.. Runājiet latviski?.. Pariez vous francais?.. Habla español.. Sprechen Sie deutsch?.. Comprende italiano?.. Paņemajet pa ruski? (zēns tā kā pamāj ar galvu). Ā, tā jau es domāju. Gribiet lai jūs pamāca angļiski? You want to learn English? Okē.. What is your name? What.. is.. your.. name? My name is William. What.. is.. yours? Nē, nē, pagaidiet, pagaidiet, pagaidiet. Jums vispirms jāmācās valsts valoda - latviešu. Tā tad, kā tevi sauc? Kā.. tevi.. sauc? Mani (rāda).. sauc Viljams. Kā.. tevi (rāda).. sauc? Tevi.. sauc.. - Čester? Nē? Un.. tevi.. sauc -Džosefīne? (bērņi smeļ un krata galviņas, jauneklis jokodams izliekas bargs) Es onkulis Bills. Es jums mācīšu latviešu valodu..”*

Skats pārceļas uz lēdijām, kā tās metas ap stūri, tad, ieraugot māju, paliek stāvam.

Sieviete uztraukusies (krieviski): „Šī nav! Šis vairs tur nava! Aizmuka! Vai Dieviņ, ko nu?.. (ierauga sēžot vidū bērniem) O nē, ir gan. Sēž uz kāpnēm. Un bērni ar. Iznākuši laukā. Tā tad aizlaidies vēl nav.”

Kovaļevska, aizsusies (krieviski): „Nu p-paskat cik draudzīgs ar b-bērniem.. Sēž kā b-būtu pats savā ģimenē.. To puisī tu gan n-nelaid vajā. Un ja tev šā vai tā, ja jums tā īsti nesapas, man ar tāds derētu. Bišķi jauns ir, bet man jau ar vēl nav.. nu knapi tikai četrdesmit. Tas jau šinīs laikos nekas nava. Paturi to, draudzenīt, mīļā prātā.”

Sieviete (krieviski): „Labi, labi.”

Dāmas piedrāžas klāt, apstājas. Kad pirmā mirkli Kovaļevska nevar vēl parunāt, sieviete viņai piebaksta:

Kovaļevska (krieviski): „Nu ļauj man taču drusciņ atpūsties, (latviski) Ū..ā..s-sveiki!”

Jauneklis: „Sveiki.”

Kovaļevska lakatiņā slauka sviedrus. Kad tas draud ievilkties, sieviete iebaksta vēl.

Kovaļevska: „Harašo, harašo.. Fui, palika teiri sylti.. Jā nu tod..es..Kō es.. Es saprūtu, jjus meklejit ustobu?”

Jauneklis: „That's right. Ū, piedošanu. Jā, tas ir pareizi.”

Kovaļevska: „Jā nu, viņai ustobeņa tāi kāi byutu.. (slaukās vēl) Ū, jā. Nu. Gleita ustobeņa. Taidu jjus naatradeisit visā Zilupē.” (saloka lakatiņu, taisās bāzt kabatā)

Jauneklis: „Vai es varu to - apskatīt?”

Kovaļevska: „Kū?”

Jauneklis: „Vai es varu to apskatīt?”

Kovaļevska: „Lakateņu? Tys jau nava nikas.. Ā.. Ustobeņu? Jā. Jā.. Prūtams (krieviski) Viņš grib istabu redzēt.”

Sieviete (krieviski): „Jā, jā labs ir, labs ir.”

Kovaļevska: „Viņa soka, lobs ira.” Visi ieiet mājā.

Istaba ir diezgan paliela. Domāta kā darba kabinets: krēsli, rakstāmgalds, tachta, bildes pie sienām. Kamēr jauneklis apskata:

Kovaļevska: „Nu kaidu molu asat?”

Jauneklis: „Kā lūdzu?”

Kovaļevska: „Nu kurīnes jjus asat?”

Jauneklis: „Ō, no USA. No Amerikas. Es esmu no Mineapoles. Mineapolis, Minesotā.”

Kovaļevska: „Ū, nu Amerikas! (krieviski) Viņš ir no Amerikas! (latviski) Kas jys šeit atvede?”

Jauneklis: „Šeit atveda? Ō, vilciens.”

Kovaļevska: „Nā, es dūmoju, kaidā nūlyukā jys šeitān īsarodatēs?”

Jauneklis: „Ā, es esmu no tā saucamā Miera Korpusa. Jā. Lai te skolā ievestu angļu valodas mācības.”

Kovaļevska: „Ā, tod školōtōjs?”

Jauneklis: „Nu tikai līdz dabūs man atvietotāju. Ilgāk nē.”

Kovaļevska (krieviski): „Viņš ir skolotājs. No Miera korpusa.”

Sieviete (krieviski): „A.. Nu parādi viņam vannas istabu arī.”

Kovaļevska: „Jā, un vannas uztoba tepat blokus. Taidas te daudzās vītās vēl nav.” parāda vannas istabu.

Sieviete (krieviski): „Un siltais ūdens arī ir.”

Kovaļevska: „Un syltais yudins. Taida aridzan te daudz naatrost. Taidas mōjas beja tikai ougsta ranga cilvākīm. Tīm ougstōkīm. Un teireiga. Zēna uztura teireibu. Šmuci nikaidu nacīš. Apteireis un apkūps jys kotru dīnu kai pīnōkas. (krieviski) Viņš grib lai viņu apkopj katru dienu, kā pienākas, (latviski) Mozgōs jums veļu, ja gribēsīt jeb vareisīt pošī mozgōt. (krieviski) Un mazgā veļu. (latviski) Un vai gribēsīt lai jums ēstī ar taisa?”

Jauneklis: „O.. Jā.. Nebūtu slikti.”

Kovaļevska (krieviski): „Viņš grib pilnu panziju. (Sieviete izmisīgi rāda, ka vairāk pakalpojums viņa negrib, tad latviski) Viņa ira leiliska saimiece. Prūt labi vōreit. Dos yims lobu malteiti.”

Jauneklis izdomājis: „Okē. Labs ir. Harašo! Un cik tas maksās?”

Jauneklis noliek mugursomu uz grīdas un velk ārā naudasmaku, Kovaļevska plati smaida. Scēna izgaist.

Nākošais vakars. Istabā pie vakariņu galda sēd sieviete, jauneklis un abi bērni. Sieviete sevi sakopusi, izskatās ļoti glīta. Neviens neko daudz nesaka, tikai kad paēduši:

Sieviete jauneklīm: *Harašo?*

Jauneklis: *O, harašo, harašo. Očiņ, harašo!*

Sieviete (krieviski): „Vēl saldo? Ja gribiet vēl, variet dabūt saldo ēdienu.”

Jauneklis: „Ā.. Es.. nesapratu, ko jūs prasījāt. Ņi.. *Ņipaņemaju.*”

Jauneklis un sieviete saskatās, pasmaida. Iestājas drusciņ neveikls klusums, tad:

Jauneklis: Es ievēroju, ka jums ir telefons. Vai es drīkstēšu piezvanīt?”

Sieviete (krieviski): „Tele.. Kas? Es īsti nesapratu.”

Jauneklis: „Telefon. Piezvanīt. Telefon.” (rāda, ka pieliek telefonu pie auss)

Sieviete (krieviski): „Ā, telefons? Telefons. Ja, ja, ja, ja. Mums ir telefons.”

Jauneklis: „Vai es varu piezvanīt?” Sieviete: „Pie-zvanīt?”

Jauneklis: „Jā. Piezvanīt. Es. (rāda uz sevi un telefonu) Piezvanīt?”

Sieviete: *Na Ameriku?*

Jauneklis: „No, no. Uz Kārsavu. Kārsava. Tepat Latvijā? Es samaksāšu.”

Sieviete: „Da, da. (kad jauneklis gandrīz jau pie telefona, šķelmīgi) *Girl frenda?*”

Jauneklis atsmaida: *No. Not really.* Scēna beidzas.

Ēdamistabā, dažas dienas vēlāk. Vakariņu galds ir klāts, bērni un Kovaļevska jau sēž pie galda. Ienāk jauneklis.

Jauneklis: „Labvakar!” Kovaļevska: „Labvakar, labvakar.”

Jauneklis, draudzīgi: „*Hai, kids!* Labvakar Jevgēņij, labvakar Ludmila. Kā jums abiem iet? Labi? (bērni atņem sveicienu, skaji 'labvakar onkul Bili', zēns vēl 'man iet labi', jauneklis pasmejas un apsēžas) Ā, un kur tad ir mūsu saimiece?”

Kovaļevska: „Žena aizgāja mōsai svineit dzimšanas dīnu. Kamēr as pīskatu bārnus. Izgōja biški palustēt.”

Jauneklis: „Ō, viņas māsai ir dzimšanas diena?”

Kovaļevska: „Jā. Nupat palyka 25. Apprecēja munu jaunōkū brōli. Nepagōja ilgi, obi ar Ženas veiru nūsasītās. Dulli kas dulli. To ūei palvka vīna pati. Atraitne.”

Jauneklis: „O, *that's too bad.* Žēl, ka tā. (likdams kaut ko uz sava ūķīvjā) Vai tad jums tur pie viņas dzimšanas dienas ar nevajadzēja būt klāt? Esat taču rados.”

Kovaļevska: „Mani jau aicynōja gon, bet nu ūūreiz naiznōks. Apsūlēju byut pī bārnim. Tur pīauguši vīn byus, bārnim nav kū dareit.”

Jauneklis: „Nu es jau varu viņu uzraudzīt. Tas jau nekas nav, es bērņus pieskatīšu. Ejiet vien. (bērņiem) Mācīsimies latviski? Labi?” Abi vienā balsī, skaļi: ‘Labi, onkul Bill!’ Zēns vēl ‘mācīsimi-es..’ bet tad apjūk un nenobeidz.

Kovaļevska: „Nu nekas, nekas. Paēdīsim vakariņas, nūlikšu viņus guleit, tod jau vēl byus laika dīzgan.”

Tanī pašā naktī, drusku vēlāk. Māja ir tumsā. Kāds bungājas pie āra durvīm. Var dzirdēt sievietes balsi, bet visu ko mēs uzķeram ir *Amerikanski!* Pēc brīža jauneklis iet raudzīt, kas tur dauzās. Attaisot durvis viņš gandrīz dabūn ar kulaku pa pieri. Sieviete atvēzusies bez maz iekrīt viņam rokās, bet kaut kā noturas. Sieviete ir iedzērusi. Jau tā īsā kleitiņa sarāvusies vēl augstāk, rokassoma vaļā, tumša matu šķipsna pārkārusies pāri acij.

Sieviete, smaida: *Hallo, Amerikanski!*

Jauneklis: *Hai.*

Sieviete (krieviski): „N-nevaru atrast..Z-zini ko?.. Es, es pazaudēju atslēgu. Velns ar ārā, kur tā palikusi, es nezinu. Nevaru saprast.. (ienāk iekšā, rakņājas pa somu, pēdīgi izrauj ārā paciņu cigaretes. Izņem vienu, piedāvā jauneklim) Nav nekur.. Ach, nu nekas mīļais, būs jau labi, būs jau viss labi.. Ā ne, tu jau nesmēķē.. Tu esi.. Tu esi *gud boj*.. Ei, zini ko, *gud boj*?! Nesmēķēsim.. (nomet cigareti uz galda) Zini ko!? Dancosim! Jā. Uzdancosim rok un roll. Tu un es. Divi vien. Ko tu saki, dārgais? Ha, ha. (iet pie radio, uzgriež to tik skaļi, ka visa māja rīb. Kad jauneklis piesteidzas nogriezt klusāk, sieviete apsviež viņam rokas ap kaklu) Eii.. Dejosim. Man ļoti gribas dejot! Tu un es. Un Elvis Preslijs. Rok un roll.. (kad jauneklis nogriež radio pavisam) Nē? To tu negribi? Labs ir.. Tad kā ir ar reinlenderi? Lai iet vaļā reinlenders! Reinlenders! Ha, ha, ha. (sāk griezties, bet kad jauneklis nedejo un atraujas nost, griežas viena pati līdz iekrīt vienā klubkrēslā) Oh, tas bija vareni! Oh.. Dejosim vēl. Kā tev ir ar tango, draugs?.. Tango?. *Oči čornji?* Tu zini *Oči čornaji?*” (sāk to dziedat, bet ātri aplūst).

Sieviete (krieviski): „Man ir acis melnas. Esi to ievērojis? Nē? Droši vien neesi. Protams, ka ne. Kas tad tev. Tev jau vienalga. Tev jau mūs nevajaga. Mēs tev neesam nekas. Neesam tev vajadzīgas. Tikai aptīrīt. Un apkopt.. un.. Ā, bet tu nemaz nezini, mans draugs. Tev nav ne mazākās jausmas. Tev vajadzēja mani redzēt dažus gadus atpakaļ. Tu mani nepazītu. Tu nezini, kāda es tad biju. (atlaižas ērtāk, tad sapņaini) Tu nezini, kas tie bija par laikiem. Ai, kā mēs reiz dzīvojām! To tu nemaz nevari iedomāties. Netrūka ne nieka. Partija gādāja par visu. Par visu, mīļais, par visu. Ā, tu nemaz nezini. Mums gāja augsti.. augsti.. augsti. Ēdām to labāko, dzērām to labāko, smēķējām Marlboros, ka kūpēja vien. Netrūka nekas. Itnekas. Tā bija dzīve, mans draugs. Tā bija dzīve.. Šis nav nekas.. Nekas.. (brīdi aizdomājas, tad) Mainījās laiki. Bija jābēg. Atbēgām te. Ja vajag, šviks, pāri robežai. Bet nekas nenotika. Neviens mūs pie atbildības nesauca. Un kādas mantas tad gāja pār robežai! Ai, ai, ai! Vīrs bija manīgs, iedzīvojāmieš drīzi vien. Nāca tūkstošiem, tūkstošiem rubuļu. Uzcēlām māju. Un tad šis, draņķis, ņēma un nomira. Paliku viena. Atstāta. Līdz tu.. (atlaižas pusguļus, paliek vilinoši skatoties jauneklī, tad) ..Tu mani negribi? Tu mani nemīli? Nemaz? Es tevi gan. Es tevi mīlu. Jā, tik tiešām.. mīlu. Tici vai ne. Es mīlu.. es tevi” un tincinādama pārļaiž garus pirkstus pāri ciskas iekšpusei.

Jauneklis uzbudināts un apmulsis, ātri norij: „Es nezinu, ko tu man te stāsti, bet labāk beigsim. Tad nu es teikšu: *Bonas nočes. Dobrij.. dobrij.. večer? No.* Kā ir nakts pa krieviski? *Dobrij something.*” paklanās un aiziet.

Sieviete nosauc tam pakaļ (krieviski): „Ei tu, *gud boj!! Gud boj*, ko Tu te guli viens mājā, kad visa pasaule griežas apkārt!! Vai tad jūs tur Amerikā priecāties neprotat nemaz?! Kas jūs par tādiem jēriem?! Kas jūs par vīriešiem.. Kas jūs par džekiem, ka neprotiet mīlēt? Es tevi tiešām.. es tevi tiešām.. tiešām.. tiešām gribu... mīlēt.” sāk klusām raudāt.

Trepju galā bērni pidžamās lūr starp reliņiem. Sieviete viņus neievēro. Palikusi viena, viņa pieceļas, piestreipujo pie telefona un uzspiež numuru. Pēc ilgāka laika kāds atbild:

Sieviete (krieviski): „Es gribu runāt ar Annu Kovaļevsku. (dusmīgi) Es zinu, ka viņa tur nedzīvo! Bet man ar viņu jārunā.. Es taču to zinu! Viņa ir turpat jums blakām!.. Labs ir, kaimiņos. (kliedz) NU TAD CELIET VIŅU AUGŠĀ!.. Jā tas ir uz dzīvību un nāvi.. Tieši tā. Uz dzīvību un nāvi.. Paldies., (pēc ilgāka laika). Anna? Jā, Žena. Tu vari to amerikāni dabūt.. Man viņa nevajag.. Nekas nenotika.. Viņš ir tavs.” un pakaļ trubiju.

Pāris dienas vēlāk. Jauneklis sēd pie rakstāmgalda, raksta un kārto dažus papīrus. Kāds pieklapē pie durvīm, sievietes balss: „Bili! O, Billīti? Uhū! Vakariņas ir gatavas!” Jauneklis: „Labs ir. Es tūlīt būšu.”

Skats uz ēdamistabu. Galds ir klāts divām personām. Svecas, puķes, servjetas, labie trauki, vīna glāzes, viss ir, kas vajadzīgs vienam romantiskam vakaram.

Glaunā frizūrā, baltā blūzītē, kurbēs ar augstiem papēžiem, iespīlēta mazā melnā minisvārciņā, galda klājēja, pagriežusi muguru ieliek skaņu plati elektriskā atskaņotājā. Tikai griežoties apkārt redzam ka tā ir - Kovaļevska. Atskanot *I'm in the mood for love*, ienāk jauneklis. Tas no pārsteiguma atraujas atpakaļ.

Jauneklis: „*Holy makarel!* Kas tad tas? Labvakar. Kur tad ir pārējie?”

Kovaļevska: „Aizgāja pī tantes cīmā. Šūvokor byusim tikai divi vīn.. Ou, as nazynōju kaidu veinu gribēsīt. Atnesu šampanīti. Ceru, ka garšos labi. (mēģina attaisīt pudeli, bet nezina īsti kā) Jyus taču šampanīti dzerat?”

Jauneklis, izlokās: „Es? es.. tā. Nē. Es tiešām to nedzeru. Nē. Es.. es nedzeru neko. Tas ir, nekādu alkoholisku dzērienu. (tad ātri piemetina) Bet ja jūs gribiet, dzeriet vien. Man nekas nav pretīm.”

Kovaļevska, drusku vilusies: „Nā, nu kur. Es jau nikō. As dūmoju jyus gribēsīt. (noliek neattaisīto pudeli sāņus) Nu nekas, as likšu goldā malteiti. Byus cōļa cepetis. Munas pošas visteņa. Beja vairōkas. Nūzoga. Bet vysupyrms zupeņa. Nez, vai taidu byusīt āduši? Sēņu zupeņa. Gailineites. Vakar visu dīnu lasēju. Salasēju gailineites vīn.. Pīneņa. Nu, sēdit, sēdit, es tyulen..” lej zupu.

Jauneklis: „Jums nozaga vistas?”

Kovaļevska: „Jā. Nūzoga. Čabuleite beja vaca, tu naņēme. Gaileiti gon. Beja meiļš pōreits. Togad ūe vairs ūleņas nadēj. Kōdreiz beja cyuceņa ar, bet tos jau sen vairs nav. Jā, kū var dareit. Tai mums te it. Pīrūbeža. Bet šos jau nava munas eistōs mōjas. As nōku nu, kū agrōk souce par Abreni. Muni vacōki tur dzimuši, auguši. Tū apgobolu atdeve krīvim. Tai mēs ar ģimeni pārņōcem uz ūejīni.”

Jauneklis: „Jūs ar.. ģimeni?”

Kovaļevska: „Ar vacōkim. Pirms viņus aizveda. Munas pošas ģimene visa dzimuse un dzeivoj tepatās. Izņēmūt veiru.”

Jauneklis: „Vīrs dzīvo citur?”

Kovaļevska: „Nav. (slauka degunu) Nūsasitās.”

Jauneklis: „Nositās?!”

Kovaļevska: „Jā. Brauca smogū mašīnu, sasaskrējās ar lokomatīvi. Beigas.”

Jauneklis: „Oi, oi, oi. Te jums daudzi sitas nost.”

Kovaļevska: „Jā, daudzi. Ira daudzi atraitņi. Daudzi, kam jōdzeivoj bez veira. Vīgli jau nava. Daudzi grib izceļot. Žena arī. Bet es nā. Es nagrybu Latviju atstōt. Bet veira gon grybas. Es byutu loba sīvēņa. Mīja. Klouseitu savu veireņu. Taiseitu viņam ēst, apkūptu. Byutu meiļa sīvēņa. Vai jyusim tai nasalikās?” Raugās cerību pilna jauneklī.

Jauneklis, izvairīgi: „Jā. Nu... droši vien.”

Kovaļevska: „Tik jauna vairs naasu, bet sparka vēl ira. Vai jyus tai nadūmōjit?”

Jauneklis, ēzdams: „Nu.. es.. nezinu.”

Kovaļevska: „Nu, mums jau nav tyudaļ jōprecas. Es laistu jyusim vyspyrms nūprūvēt.”

Jauneklis spēcīgi aizrijas. Kovaļevska skrien palīgā un klapē šim pa muguru.

Divus vakarus vēlāk. Atkal tas pats vakariņu galds. Pie galda sēž bērni, sieviete un viņas māsa. Sieviete, iebāzusi galvu krievu/angļu vārdnīcā, cītīgi kaut ko lasa. Ienāk jauneklis.

Jauneklis: „*Good evening. Dobri večer. Labvakar.*” katrs atbild kā nu māc.

Sieviete: „Billij, you.. you.. sit? *You sit.. here.. There?*” norāda uz vietu blakus mācai.

Jauneklis: *Allrighty.*

Sieviete: *She? She.. is? Sister. My.. my sister.*

Jauneklis: *Oh, she is your sister?!*

Sieviete: *Točno.. She.. no. Her?..Her name.. Ļuba.*

Jauneklis: *She does not speak Latvian either? No latiški?*

Sieviete: *No latiški. Ya.. no, I.. I Iearn? I learn English.*

Jauneklis: *Why English? Why not Latvian?*

Sieviete: *My sister.. not (meklē vārdu vārdnicā, smej) husband. My sister - no husband.*

Jauneklis: *„Yes I know. Somebody already told me. Nositās.”*

Sieviete: *My sister.. (meklē vārdu vārdnicā).. want.. My sister want - husband. Now.. Now.. 'we.. Now we (meklē vārdu vārdnicā) kušaiķ.. kušaiķ.. kušaiķ.. (atrod, priecīgi) Eat! nosmejas un aizsit vārdnicu ciet.*

Jauneklis nosēžas blakus Ļubai. Kad sākās ēšana, skats pārceļas.

Dzīvojamā istabā. Vakariņas ir paēstas. Jauneklis sēž uz dīvana, katrā pusē pa bērnam. Ļuba sēd klubkrēslā. Neviena nekā nesaka. Mazā meitenīte nevar ilgāk nociesties, pieliek pirkstu sev pie snīpja.

Meitene jauneklī: „Kas tas?”

Jauneklis: „Ā, tas ir deguns, (rāda uz savu ausi) Un kas ir tas?”

Meitene: „Aus.”

Jauneklis: „Auss. Pareizi, (rāda matus) Un kas tas ir?”

Zēns, pasteidzas priekšā: „Tas ir - mati. (sauc) Ma-ti, ma-ti! (uzsvars uz pēdējās zilbes) Un kas ir tas?” rāda mēli.

Jauneklis, meitenei: „Jā, kas tas ir, ko Jevgeņijs mums rāda? Tu zini?”

Meitene, kautrīgi: „Mē-le. (tad pieliek pirkstu jauneklja krekla pogai) Kas tas?”

Jauneklis: „Ā, to tu vēl laikam nezini. Tā ir poga.” Meitene: „Po-ga?”

Jauneklis paspēj tikai pakratīt galvu, kad ienāk sieviete ar liķiera pudeli un trim mazām glāzītēm.

Sieviete (krieviski): „Šis vēl palicis no veciem laikiem. Azerbeidžanas liķieris. Ļoti labs. Maigs kā samts. Iet lejā nemanot. Vismaz gāja, ceru ka nebūs palicis vecs. Samaitājies. Nogaršosim? (ielej jauneklī, māšai, pašai; pasniedz glāzes, tad) Uz veselību!”

Jauneklis: *A votre santé.*

Sieviete, jauneklīm: *Harašo?* Jauneklis: „*Jā. Očīņ harašo.*”

Sieviete (krieviski): „*Jā, ir vēl labs. Laba manta jau tik drīzi nemaitājas. Vai ne? Paskaties uz mani! (jokodamās pagroza dibenu, tad māšai) Paga, tu ej uz dīvāna, es sēdēšu te. Bērni, palaižiet tanti blakām onkulim!*”

Bērni, čīkst (krieviski): „*Nē-e, mēs gribam viņam blakām! Mēs gribam mācīties latviski!*”

Sieviete (krieviski): „*Citu reizi. Tante grib ar Billiju drusku parunāties.*”

Bērni (krieviski): „*Mēs ar, mēs ar! Tante jau latviski neprot.*”

Sieviete, māšai (krieviski): „*Vai tā ir? Tu nekā latviski neproti?*”

Māsa (krieviski): „*Pāris vārdus.*”

Sieviete (krieviski): „*Nu tad gāz tos pašus vaļā. Viņam tas dikti patiks. Šis jau ir tāds..mazs patriotiņš. Padomā, angļu valodas vietā viņš māca bērniem latviski, (bērniem) Labs ir, jūs uzejat augšā. Varat skatīties televīziju. Bet neuzgrieziet pārāk skaļi.*”

Meitene, vēl tiepjas (krieviski): „*Bet tante tak nemāk latviski runāt!*”

Sieviete (krieviski): „*Lieliski! Nu, tad mēs runāsim angļiski. Labi, tagad augšā! Abi divi!*”

Kamēr bērni aiziet un māsa ieņem viņu vietu, glāzes tiek atkal piepildītas. Sieviete iesēžas klubkrēslā iepretim jauneklīm un sakrusto slaidās kājas.

Sieviete vicinādama kāju: *Na zdorovje!* paceļ glāzi un, vērdamās jauneklī, iedzer.

Jauneklis: *Skoal!*

Sieviete: *Harašo?.. Good?*

Jauneklis: „*Očīņ harašo. Ļoti labs.*”

Sieviete: „*Sister.. toži.. ļoti labs.. She.. gavarik.. latiški.*”

Jauneklis Ļubai: „*O jā? Jūs runājat latviski?*”

Māsa: „*Da. Forši.*”

Jauneklis: „*Es mēģinu to iemācīt bērniem. Kur jūs to iemācījāties?*”

Māsa: „*Forši.*”

Jauneklis: „Forši? Tas ir viss ko Jūs mākiet? Vienu vārdu? Forši?”

Māsa: „Da. Forši.”

Sieviete (krieviski): „Tas ir viss, ko tu zini latviski? Vienu pašu vārdu? Tad jau es zinu vairāk kā tu. Pagaid.” aiziet uz ēdamistabu. Atnāk atpakaļ skatīdamās vārdnīcā. Garāmejojot iemet to mātai klēpī.

Sieviete, mātai (krieviski): „Apskaties kādus vārdus, ka vari pateikt ko pa angļiski, nesēdi kā kūka. Zini, mums kaut kur ir jādabū krievu-latviešu vārdnīcu ar. Citādi tā lieta neies, (apsēžas, pamirkšķina jauneklī ar aci, jokodamās). Tu, mīļais, to nemaz nezini, bet mēs tev metam tīklu. Liekam mazus slazdiņus. Ā, nabadziņš nesaprot. Nu tad - uz veselību!” pacel glāzi.

Jauneklis: *Prosit!*

Sieviete: *Harašo? You., like?*

Jauneklis: *Harašo. I like.*

Sieviete: *You like, my sister?*

Jauneklis: *She is allright.*

Sieviete (krieviski): „Paga, paga, te kaut kā trūkst. Trūkst mūzikas. Tas ir kā te trūkst. Vienu momentu.” iet pie atskaņotāja.

Pēc brīža dzirdam to pašu: *I'm in the mood for love.*

Sieviete atgriežas. Redzēdama, ka māsa studē vārdnīcu un viņas glāze neizdzerta:

Sieviete mātai (krieviski): „Tev jau nav viss tas jāiemācās no galvas. Sper kaut ko vaļā. Kas tad ar tevi ir?”

Māsa (krieviski): „Nakti labi negulēju. Nāk miegs.”

Sieviete (krieviski): „Tev nāk miegs?! Ej nu ej? Nu, ko tad tu tā daudzies visu nakti apkārt? Te. (iedod mātai glāzi) Iedzer taču! Uzdanco! (paceļ savu glāzi, pasmaida jauneklī) Uz veselību!”

Jauneklis: *Cheers.*

Sieviete: *You..you..tan-ce? With.. sister?*

Jauneklis: „No. Nemāku.”

Sieviete: „Ņe-māku? *What.. ņemāku? What is ņe-māku?*”

Jauneklis: „Nemāku ir.. *ne.. ņepaņimaju.. ne, ne neznaju. Neznaju tan-ce.*”

Sieviete: „Nemāku tance? O.. I.. Ya.. Es? I - es? Es māku. *Tance. Es..like..Like? Like in latiški?*”

Jauneklis: „Patīk.”

Sieviete: „Es.. patīk.. *tance.*” (pieceļas un, raugoties jaunekli, sāk dejas takti lēnām grozīt gurnus) Es.. patīk.. Billij.”

Stundu vēlāk. Turpat. Ļuba aizmigusi dīvāna stūri. Sieviete un jauneklis sēž kā iepriekš.

Sieviete pacel glāzi, klusām, lai netraucētu gulētāju: *Na zdorovje.*

Jauneklis tāpat: „Priekā.”

Jauneklis neatbild. Abi paliek tā ilgāku laiku skatoties viens otrā. Kad intīmais mirklis draud pārvērsties par kaut ko nopietnāku, sieviete pieceļas un iet pie telefona, uzgriez.

Sieviete (krieviski): „Vai varu runāt ar Annu Kovaļevsku? Jā, es zinu.. Lūdzu pasauciet. Jā, uz dzīvību un nāvi. Jā, atkal.. Paldies., (pēc laika) Anna? Nē, nav nekas.. Ir aizmigusi.. Nezinu., paprasi viņam tikai vienu lietu.. Paprasi viņam, ko viņš par viņu domā.. Kāpēc viņam Ļuba nepatīk.. Jā, es gribu zināt.. Nē, paprasi tikai, vai viņš Ļuba grib vai negrib.. Tas ir viss.. Jā, es pasaukšu.” pamāj jauneklim, lai atnāk.

Jauneklis pienāk, telefonā: „Nē, bij ļoti labi.. Jā.. jā.. Ko? Viņas mūsu? Nē, nekas.. Kā patīk? Jā, feina.. Priekš manis? Nu viņa.. es.. Viņa.. (izvairīgi, nezina ko teikt) Viņa nav.. Viņai nav.. Viņa.. viņa.. (beidzot izdomā) Viņa nav latvietē! Jā, tikai tāpēc.. Jā, latvietē.. Ko? Jā, man patīk latvietes.. Svētdien pie jums? Jūsu mājā? Nu, es nezinu.. Nē, skolas nav.. Jā.. Nu, paldies.. Kur? Jā.. Labi. Jā, es būšu. Paldies.”

Pāris dienas vēlāk. Jauneklis stāv blokmājas koridorā pie durvīm ar buķeti rokā, piekļauvē. Durvis attaisa Kovaļevska.

Jauneklis: „Labdien!”

Kovaļevska: „Ā, nu tod cīmiņš klēt gan. Sveiki, sveiki. Nabej gruuti otrost?”

Jauneklis: „Sveiki. Nē, nebija. Te jums kas..” iedod puķes.

Kovaļevska: „Paļdīs, paļdīs. Nu nōcit vīn īkšā. Nōcit vīn. (jauneklis ienāk, pietaisa durvis) Agneseit! Ō, Agneseit! Agneseit, meiteneit! (ienāk ļoti padzīvojusi dāma) Un te ir muna meitiņa - Agneseite. Ir teira latvīte. Teira, nav ni smokas nu krīva. Agneseit, soki nu lobudīnu Billijam.. Billijs.. Ō, es nimaz nazynu jyusejū uzvōrdū.”

Jauneklis: „Bills Bleķis.” meita iespurdzas, bet ātri aizliek roku mutei.

Kovaļevska: „Nu nōci nu, meiteneit, īpazeistīs ar Billi Bleķa kungu. Sadūdatīs rūķos. Jums kai jau latvīšu porim bjus daudz ku runot. Bleķa kungs nava precējis un Agneseite, oh, Dīvs nadūd, zaudēja savu īcarātū.”

Jauneklis: „Nositās?”

Kovaļevska: „Nā, vēl trokōk. Tika sadurstīts uz rubežas. Treidesmitsešas reizes.”

Jauneklis: „Beigts?”

Kovaļevska: „Jā, beigts un pagolam. Nobadzeite gondreiž pati aizgōja.”

Jauneklis: „Kā tā?”

Kovaļevska: „Nu bādōm vīn, nu bādōm. Aye. Jyuteiga, ļūti jyuteiga.”

Jauneklis: „Es varu iedomāties.”

Kovaļevska: „Aye. Un labi audzynōta. Dvēseleiga. Tik uz lobu vīn, uz lobu vīn. Sirsneņa kāi stērneņai. Un eista latvīte. Eista. Un stypra. Izcīta tū badu. Aye, pacīte vysu.”

Jauneklis: „Jā, izskatās ka ir atguvusies tīri labi.”

Kovaļevska: „Nu šis, zynit, beja krīvs. Taīdu mums te natryukst. Bet jyus.. Kad atsakūpsīs pilneigi, šei byus vēl smukōka. Ticit man.”

Jauneklis: „Es nekādu vainu neredzu jau tagad.”

Kovaļevska: „Ā, jyusīm viņa pateik? Tys labi, tys labi. Tod jau mēs varēsīm tu sadarynōšanu taiseit dreīži vīn..”

Jauneklis: „Saderināšanu?”

Kovaļevska: „Jā. Mēs nagrybam tū palaist garumā. Jums Agneseite pateik, viņai jyus arī. Voi tai nav, Agneseit? Agneseit, voi tai nav? Agneseit, meiteneit, tev tod Bleķa kungs pateik, voi nā? (meita vienaldzīgi pamāj ar galvu) Nu redzit, nu. Kod jau tys sapas, kū tod vairōk gaideit? Darinoitīs tik nūst!”

Jauneklis: „Darinoitīs.. tik?! Bet.. bet.. bet hm.. nu. (nezin ko teikt). Es.. es, jā redziet es.. es.. man.. es.. (beigās izdomā) Es esmu saderināts! Jā, kā man tas agrāk neienāca prātā? Žēl, esmu jau saderinājies. Jā, jau kopš kuŗa laika ha, ha, ha. Esmu jau, tā teikt ha, ha, aizrunāts. (Tad ātri) Bet esmu drošs, ka nepaies ilgi, kad tik jauka meitene kā Jūsu meita atradīs sev draugu drīzi vien.”

Kovaļevska nopūšas: „Jā? Lai nu Dīveņš tai dūtu. Tys nava tik vīnkōrši. Atrost eistu latvīti, tys nava tik vīgli.”

Jauneklis: „Viņa vēl jauna! Laika diezgan.”

Kovaļevska: „Jā nu. Jauna viņa vēl ir, tys tīsa, bet zynit kai tī godi skrīn! Nu, labi, īsīm nu pi golda. Ir smuki salāteni un drusceņ nu cyuceņas. Ar skobim kōpustīm.”

Viņiem ejot uz nākošo istabu, mēs dzirdam vēl sekojošo:

Kovaļevska: „Kur tod ir tei jyusu izradzātō?”

Jauneklis: „Kas? Ō mana izredzētā! Ō, jā.. Viņa.. viņa aizbrauca uz Kārsavu. Jā, tādā pašā darīšanā kā es. Miera Korpusā. Mācīt angļu valodu.”

Kovaļevska: „Pagaidīt, īlikšu šis pukeites vāzītē, tod vareisim sēstis pi golda..” un sarunas izgaist.

Ziemas skats uz Zilupes vidusskolu. Tad skats iekšpusē, skolotāju istabā. Skolotāji ir sapulcējušies sagaidīt un iepazīties ar jaunu kolēģu.

Skolas direktors, ar krievu akcentu: „.. un šī ir mūsu jaunā angļu valodas pasniedzēja Ilga Pomarovna. Viņa atvietos Bleķa kungu, kas mums palīdzēja iesākt šo svešvalodas kursu un par ko mēs būsīm viņam daudz daudz pateicības parādā. Un tagad es lūgšu visiem atgriezties savās klasēs un, ja Jūs, Bleķa kungs, parādīsiet Pomarovna kundzei, cik tālu jūs esat ar mācībām tikuši, es viņu iepazīstināšu ar klases audzēkņiem.”

Kamēr direktors sarunājas ar pārējiem skolotājiem (sarunas notiek krieviski), jauneklis un jaunā skolotāja paiet pie malas.

Jauneklis: *Shall we converse in English or you prefer Latvian?*

Jaunā skolotāja: „Mana preference vienmēr ir runāt latviski. Bet, ja vēlaties, varam sarunāties angļiski vai krieviski. Protu mazliet franciski un ja vajag, sapratīšu arī vāciski. Jūsu izvēle.”

Jaunietis: „Latviski tad nu lai paliek. Es nekādā gadījumā nebiju domājis apšaubīt jūsu angļu valodas zināšanas. Es tikai gribēju apprasīties, vai esiet sameklējusi jau vietu kur apmesties. Man izdevās atrast vienu ļoti patīkamu mājvietu. Kad iešu prom, varēsiet to dabūt. Ō piedošanu, nē! Jūs taču esiet kundze! Cik neuzmanīgi no manas puses, jums taču var būt ģimene.”

Jaunā skolotāja: „Ģimene var būt, bet pagaidām vēl nav. Vīru - zaudēju.”

Jauneklis: „Ō, lūdzu nesakiet - viņš nositās.”

Jaunā skolotāja pārsteigta: „Jā! Kā Jūs to uzminējāt!”

Jauneklis, vairāk pats sev: „Nebija grūti.”

Jaunā skolotāja: „Acīmredzot te ziņas izplatās zibenātri. Jūsu reputācija arī iet Jums pa priekšu.”

Jauneklis: „Reputācija?”

Jaunā skolotāja: „Esmu šeit tikai dažas dienas, bet par Jums jau esmu brīdināta.”

Jauneklis: „Jā? Par ko tad?”

Jaunā skolotāja: „Ā.. ka Jūs esat saderinājies un.. un ka esiet traks uz atraitnēm.”

Jauneklis: „Nav tiesa.”

Jaunā skolotāja: „Kuŗā punktā?”

Jauneklis: „Neesmu saderinājies.”

Jaunā skolotāja: „Paliek vēl otrs..” teikumu pārtrauc zvans uz klasēm.

Jauneklis: „Ā, man liekas, direktors taisās vest mūs uz klasi, (iedod viņai savu mācību grāmatu). Mēs esam tikuši līdz *Lesson No 8*. (zīmīgi) *The Family*.” abi saskatās, draudzīgi pasmaida un aiziet pie direktora un pārējiem skolotājiem.

Jauneklis savā istabā beidz pakoties. Apskatās vēlreiz visapkārt, vai nav ko atstājis, tad paņem pilno mugursomu un ieiet dzīvojamā istabā atvadīties. Sieviete ar bērniem, nostājušies rindā, gaida.

Jauneklis: „Paldies par visu. *Thanks for everything. Good.. good-bye.* (bērniem) Ardievu Jevgeņij. Ardievu Ludmila.”

Sieviete: „*Good-bye, Billij.*”

Bērni: „Ar.. ar.. dievu, Billij.”

Jauneklis, klusi: „Ardievu.. bērni. Es rakstīšu. *Good-bye.*” uzliek mugursomu plecos un iet ārā.

Sieviete ar bērniem paliek ārpusē pie durvīm. Jauneklis neatskatījies iet prom. Jau labā gabalā vējš atnes vēl meitenītes saucienu: „Neej vēl!” Tad zēna, izmisīgi: „Paliec! Billij! Paliec!” Viņš apstājas, pagriežas. Ciešā tuvskatā redz sievietes muti formējot vārdus: *Ya ljubju tebjā*. Skaņas tiem nav un jauneklis ir par tālu lai to redzētu. Viņš pagriežas atkal iešanai. Ejot tālāk viņu sasniedz vēl meitenītes balstiņa: „Mēs.. tev.. mīl!”

Jauneklis apstājas. Raugās debesīs kā gaidīdams atbildi, tad apgriežas vēlreiz apkārt, noceļ mugursomu no pleciem un paņēmis to pie rokas, iet atpakaļ.

Galējā tālskata redzam jaunekli un sievieti apkamjoties un, kaut gan no šī lielā attāluma grūti pateikt, liekas, bez skūpstīšanās viņi neiztiks.